

ΒΕΝΟ ΠΙΝΕΥΜΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τὰ ξένα σατυρικά περιοδικά)

Έάν ήτο !...

Έκείνη : 'Αχ, άν ήμουν άνδρας !

Έκείνος : Τι θά έκανες ;

Έκείνη : Θά έζητοσα... τήν χείρα μου ! ! !

Έτερον - έκότερον.

— Μου έχασες ένα έποκάμισο και θέλεις νά σου πληρώσω και τὰ πλυτικά του ;

— Προτού τό χάσω όμως, τό είχα πλύσει, κύριέ μου !

Μεταξύ σφερό :

— Τόν γνωρίζεις αυτόν έκεί πέρα ;

— Ναι, νομίζω ότι... τόν παρέρσους κάποτε !

Μοιραία συνέπεια.

— 'Αχ, ή έξοχή, ή πρασινάδα, τὰ λουλούδια ! Πώς ξεχνάει κανείς τὰ πάντα, σάν έρχεται εδώ !

— 'Αλήθεια, καλά λές ! Ξέχασα τή βαλίτσα μας, στό τραίνο !

Ζωόφιλος.

— 'Εγώ άγαπώ πολύ τὰ ζώα. Κάποτε ό σκύλλος μου, μου έσωσε τήν ζωή.

— Τι ; Μήπως έπρόκειτο νά πνιγής και σέ έσυρε στήν άκτή ;

— 'Όχι, έκόντευα νά πεθάνω τής πείνας και...

— Τόν έφαγες, μήπως ;

— Τόν έπούλησα !

Διάφορα έπαγγέλματα.

— 'Ο άνδρας μου κάνει τό δικηγόρο. Κι' ό δικός σου !

— 'Ο δικός μου κάνει...δτι, θέλω έγω !

Μιά πικρή άλήθεια ;

— 'Εγώ έχω πολύ μακρυνούς συγγενείς !

— 'Όστε οι άλλοι έπίθαναν έλοι ;

— 'Όχι. 'Εγιναν κλούσοι !

«Τής έσκασε τό παραμύθι».

— Μαμά, σου άρέσουν τό παραμύθια ;

— Ναι, παιδί μου.

— Νά σου πώ ένα ;

— Ναι, παιδί μου.

— Θά χαρής ;

— Βέβαια, άγάπη μου.

— 'Αλλά δέν εινε μεγάλο.

— Δέν πειράζει, πς το.

— 'Ηταν μιά φορά ένα βάζο, τό όποιον πρό όλίγου έσκασα ! !

Διακριτικά άξια.

‘Όταν ό καρδιάνιλος Ρισιέ, άκουε νά έπιτίθενται με μανία, άναντιον κανενός, έλεγε :

— Φέρτε μου νά γνωρίσω αυτόν τόν άνθρωπον. Δέν θά εινε, άσφαλώς, χωρίς άξια, για νά τόν βρίζουμε τόσο πολύ !

ΣΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ

Η ΤΙΜΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΥΓΓΑΣ

‘Ο κ. Μυυνώ Βαριλλά, ό Διευθυντής τής παγκοσμίας γνωστής γαλλικής εφημερίδος «Μ α ε ν», αισθάνεται ξεχωριστή άποστροφή για τίς μυγγες. Κάθε χρόνο λοιπόν, μόλις μπει τό καλοκαίρι, κάνει κομπάνια από τίς στήλες τής εφημερίδος του για τήν έξόντωση τών βρομερών αυτών πτερωτών.

Μιά μέρα έτρωγε σ' ένα έστιατόριο με τόν Ζουβενέλ, γνωστό-τότατο συγγραφέα διπλωματικών ιστοριών. Ήξαρχα, ό τελευταίος άφηνε τό πηροθνι νά πέση από τὰ χέρια του με ήδηία και μή-γαυι μιά φωνή :

— 'Ω ! πού νά πάρουμε χίλιοι διαβόλοι ! Κατάγια μιά μυγγα ! !

— 'Αχ ! πώς εύχαριστήθηκα ! άνεπαρήνεσ τότε ό Μπυνώ Βαριλλά μ' έκφραση μεγάλης χαράς ζωγαρισμένη στό πρό'ωπό του. Δέν φαντάζεσαι πόσο χαίρομαι όταν βλέπω κανένα από τό συχαμερά αυτά ζώα νά κακοχαθαίρει ! ! !

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΓΑΛΑΝΤΟΜΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Μιά μέρα, ό Γεώργιος Κουρτελίν, ό διάσημος γάλλος εύθυμο-γράφος, καθότανε σ' ένα καφενείο τής Μονμάρτης κ' έπιανε ένα ποτήρι μύζα.

Ήξαρχα μπαίνει στό καφενείο μιά λεπτοκαμωμένη και χαριτω-μένη γυναικούλα ή όποία, βλέποντας πώς δέν ύπήρχε άδειο τρα-πέζι, πλησίασε τό συγγραφέα και τόν παρεκάλεσε νά τής έπιτρέψη νά κάτση στό δικό του.

‘Ο Κουρτελίν προθυμοποιήθηκε νά τής κάνη θέση. Ύστερα από λίγο φώναξε τό γρασόνι, τού έδωσε ένα νόμισμα και τού είπτε :

— Κράτησε τήν μύζα μου και τό ποτό τής κυρίας.

‘Η λεπτοκαμωμένη και χαριτωμένη γυναικούλα διεμαρτυρήθηκε σέ ύψος έντονο και ζωηρό :

— Σάς παρακαλώ, κύριε, με πούδ δικαίωμα ; . Για ποιάν με περιάτε σάς παρακαλώ, έ ;

Μά ό Κουρτελίν δέν ήταν άνθρωπος πού τὰ έχανε εύκολα.

‘Εστρωσε τό γαλατικό μουςτάκι του, χαμογέλασε ευγενέστατα και είπτε στήν εύξαλητη λεπτοκαμωμένη και χαριτωμένη γυναι-κούλα :

— Μά συχαριστείτε, κυρία μου, μά έχω τή συνήθεια νά κερνάω πάντοτε όποιον έρχεται και κάθεται στό τραπέζι μου...

Τότε ή λεπτοκαμωμένη και χαριτωμένη γυναικούλα έμπηξε κάτι δυνατά γέλια και είπτε :

— Τι κριμα νά μη κάθεστε στό τραπέζι κανενός... έστιατο-ρίου ! ! !

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ

ΟΙ Κινέζοι λένε πώς ό γάμος μοιάζει με φρούριο πολιορκημέ-νον. Έκείνοι πούναυ άπ' έξω θέλουν νά μπουνε μέσα, κ' εκείνοι πούναυ μέσα θέλουν νά βγουν έξω.

Για τόν τελευταίο αυτό λόγο τὰ διαζύγια ήσαν πάντοτε και σέ κάθε έποχή πολυάριθμα. ‘Η έποχή μας όμως υπερέβαλε κάθε άλλη στόν αριθμό τών διαζυγίων.

‘Ως τώρα τό ρεκόρ σ'α διαζύγια τό είχαν ή πόλις Ρένο σ'ας 'Ηνωμένες Πολιτείας. ‘Η πόλις αυτή βρισκεται στήν πολιτεία τής Νεβάδας, τής όποίας οι νόμοι έπιτρέπουν σ'α άταιριαστα άνδρό-γυνα νά παίρνουν διαζύγιο, χωρίς πολλές διατυπώσεις, άρκει νά δηλώσουν πώς δέν συμφωνούν μεταξύ τών.

Τό ρεκόρ όμως αυτό έπικεσ τελευταία. Αί 'Αγγλοίνδικαι έφη-μερίδες βεβαιώνουν ότι στό Κάσγκαρ τού 'Αφγανιστόν γίνονται καθημερινώς δεκάδες δικών διαζυγίων. ‘Η δικες αυτές δέν κρατούν παρα όλίγα δευτερόλεπτα. Κ' έτσι, οι δικασταί συντοβούν άπε-ρίσβασ τις άλυσιόδες τού γάμου ! Στόν έπλουτισμένο αυτό τόπο τὰ διαζύγια στοιχίζουν στους άντιδικούς μόνον ογδοήκοντα λεπτά ! !

πούσης, αλλά με προσφύλαξεις χωρίς νά σέ άντιληφθί κανείς, και τή δεσποινίδα ντέ Ροαγιάν...

—'Ο κ. ντέ Ουλζ ύποκλήθηκε και έτοιμάστηκε ν' άποσυρθή.

—'Οποϊον σύμφωνοι, κύριε Αδάλαχα / τού είπτε ό βασιλεύς...

—'Ω, θεέ μου... ώστε ή Μεγαλειότης Σας εύδοκεί...

—Ναι, σ'ας διορίζω αϊλάρχη μου... Αυτή εινε ή πρώτη πράξις τής βασιλείας μου. 'Α, μη ξεχάσεις νά μου φέρης κ' ένα άντίτυπο τού 'Πρίγκηπου τού Μακιαρέλη. Έχω νά μάθω άπ' αυτό πολλά πράγματα...

‘Ο Αϊλάρχης ύποκλήθηκε και πάλι τρεις φορές και άπεσυρθή. Μηχανικά τότε ό Βασιλεύς IV έψαξε νά βρη ένα ποθρο από τό άδειο του κουτί, μά δέ βρήκε τίποτε. 'Αφού βεβαιώθηκε ότι δέ μαροούσε νά τόν δη κανείς, πήρε από τή σταχτοθήκη τό ύπόλειμμα τού προσηυμνος του ποθρου και τό άναψε, γέγονοντας τό κερφάλι του πρds τό πλάι για νά μήν κάψη με τή φλόγα τού σπέρτου τό μουςτάκι του...

—'Ηταν καιρός πειά, ψιθύρισε νά γίνω βασιλεύς. Δέν ύπήρχε άλλη λύσις σ'α χάλια πού βρισκόμουν.

Charles-Henry Hirsch